

AGNI
VAN DER TORRE
MEISJES-
STUDENTEN

Leonie schoof haar stoel weg van het bureau en leunde achterover, kijkend door het venster waar achter rood en blauw reclamelichten stonden in een zwarte lucht.

Langs het donker van de kerk en het oud convent, kwam de Leye naar de Michelsbrug gegleden, zwart en stil; maar waar het licht der lampen langs de leuningen op het water viel, schrokken de golfjes wakker en staken speelsch hun kopjes op, om zich in dien witten schijn te wasschen, tot ze zelve klaar en glinsterend lijk gebroken lichtjes waren.

De stad was stil, het huis was stil en de eenzaamheid van haar kamer deed haar verlangend zien naar de foto's op het bureau. Gezichten van thuis: Vader, de broers en tante Levine; hun huis in den zomer en het oude grachtje, waar zoovele vrienden woonden.

O, als ze haar nu terugvroegen, zooals ze vaak bijna dwingend deden in de vacantiedagen, dan zou ze misschien gaan, weg uit deze doode stilte, naar wat thuis met vele beloften lokte.

Ze glimlachte spottend met zichzelf, wel wetend, dat ze toch weer terugverlangen zou, zooals ze altijd de dingen begeerde, die ze niet bezat; dingen, aan wier verren schijn ze zich bedroog en die dichtbij niet waren, wat ze zoo zeker had verwacht.

MEISJES-STUDENTEN

Voor het werk was haar aandacht dood nu en ze bleef kijken naar het klooster, waar hier en daar in duistere nis een lampje bloeide, lijk een vreemde bloem.

Het dichtbije Belfort begon zijn urenspeel te spelen boven de stad.

Leonie stond op. Ze wilde naar buiten, loopen langs het water, waar de lichtjes in wiegden en over de oude pleinen, waarboven de klokken zongen.

Zoo had ze vaak de avonden dood geloopt, het eerste jaar, toen ze een eenzaam schachtinneke¹⁾ was.

Nu wist ze van de straten den weg naar de club.

Ze zette haar flat op, waar een nieuwe ster glinsterde naast het verdoft verguldsel van het faculteitsinsigne en twee gedeukte sterren op den fluweelen band. Het gaslicht trok ze uit en liep dan, haar mantel nog los en zoekend in haar zakken, of ze haar sleutel wel mee had, de donkere gang op.

In een zijkamer zong een oud harmonica melancholiek een liedekje. Het was het spel waarin de Pool zijn uren verdroomde en ze glimlachte toegeeflijk, als ze dacht aan den donkeren havenjongen, met zijn kleine, stille oogen in het plat gezicht.

Bij de deur liet ze snel het zaklantaarntje lichten in de brievenbus. Er lag niets en onverschillig trok ze de deur achter zich dicht.

Rechtuit liep ze naar de brug en opgewekt door het schoone weer en de lucht, die vol met lichtjes was, ging ze met stevigen stap de hoogte af naar de

¹⁾ 1e jaars studente.

AGNI VAN DER TORRE

Korenmarkt en dan de feestelijk drukke en lichte Veldstraat in naar het studentenhuis.

„Is Yvonneke d'r niet?“ vroeg ze aan Simone, die met een paar derdejaars juristen te biljarten stond.

„Ze is in de blauwe kamer,“ wees Simone met de queue naar boven.

„Is Yvonne in het studentinnenkot?“ Ze keek verwonderd. „Blokst ze daar?“

Simone trok haar wenkbrauwen hoog op. „'k Kan 't nie zeggen. Maar van Yvonne kunt ge immers alles verwachten, zelfs blokken!“

Leonie liep de trap op en vond boven een meisje, klein en tener als een kind, met het hoofdje over een getypten cursus gebogen.

„Wat doet ge nu hier alleene, in zoo ne kot?“ vroeg ze.

Snel hief zich het donker meisjeskopje, met de felle, zwarte oogen.

„Wat wilt ge?“ zei ze vinnig, binst ze met een kort gebaar het gladde haar naar achter schudde.

„Menschen zien,“ antwoordde Leonie vlot en eerlijk, voelend dat er iets was met Yvonne, de onberekenbare en dat het moest uitgesproken, terwille van hen beiden.

Yvannes oogen spreidden open, zachter opeens en haar smalle lippen bewogen in een nauw merkbare trilling.

„'t Is dat, wat ik zelve ook zoo geerne wil,“ zei ze opeens hartstochtelijk. „En ik wil, dat ze ook ne keer naar mij zien. Maar 'k en kost nie peizen, da gij, ne

MEISJES-STUDENTEN

derdejaars al en die zoo onafhankelijk lijkt...." haperde ze.

Leonie bekende niets, maar keek zwijgend, met een zachten glimlach over het vragend opgeheven meisjeshoofd heen.

„Nee, gij laat het niet merken, maar ik Weet ge, wat er in de studentengazet staat, onder de excellente cronicke?" Ze hield gespannen op, haar smalle wangen werden warm overbloosd.

„Wat is er mee onzen Uil?" vroeg Leonie onwetend. „G' en hebt het dus nog nie gelezen? Er staat in, dat ik, mee Gomaar en nog anderen Het moet een grap bedieden, maar 't is wreed, Leonie, dat ze mij zoo bezien. 'k En hebbe het nie geweten, vermits ik het nooit zoo heb bedoeld. Ik lache toch tegen ieder, zelfs tegen de steenen wachters op het Belfort. Kunt gij het hun niet ne keer zeggen, Leonie? Nee, 'k en wil dat toch nie. Ik zal ze dood negeeren, allemaal!" eindigde ze heftig en ze stampte met haar voet op den vloer; maar de tranen sprongen opeens in haar oogen en drupten van haar wimpers op haar kleine, saamgeknepen handen.

„Braaf zoo, Uilejonk," prees Leonie, doende alsof ze de tranen niet zag. „Pak uw papierkens op, dan gaan we seffens menschen zien."

Ze kwamen beneden, Yvonne achteraan, fier haar gezichtje tot strakke onverschilligheid dwingend.

Maar als ze Reguul Verheyen in de garderobe zag en zijn vroolijken groet hoorde, trok ze Leonie aan haar mouw en zei geïnteresseerd: „Daar is den

AGNI VAN DER TORRE

Reguul. Ziet ge wel, hoe schoone de nieuwe klak hem staat?"

„Och,“ schokschouderde Leonie stug en ze glimlachte, niet toegeeflijk nu, maar met spot, als ze Yvonne's kleine hand in een blijen groet omhoog zag gaan naar den grooten Reguul. Ze wist zelf niet, dat dit bitter lachje een verweer was tegen nauw bewust gevoelde krenking, bij Reguuls vriendelijke aandacht voor zoo'n vlinderkind.

In de eetzaal vonden ze een paar philologen.

De dikke Aline zat dwars op een stoel en sprak overtuigend tegen Luidgardis, die, lijk altoos laat, langzaam haar souper naar binnen werkte en zoo nu en dan, met een toegeeflijk knikje, Aline schijnbaar gelijk gaf.

„Yvonne, waart gij content mee die beschouwink over het toeval, dees middag bij Logica?“ vroeg Aline levendig, binst ze twee stoelen dichterbij trok.

„Neenk, 't was om lachen,“ vond Yvonne.

„Wij hebben daar verleden jaar ook over gesproken,“ zei Luidgardis, terwijl ze een hard broodje kraakte.

„'t Was toch schoone,“ peinsde ze en ze bleef stil zitten, het brood opgeheven in haar hand.

„Wat is schoone, het toeval, of meent ge dien pistolet?“ lachte Yvonne.

„Ik peize op de Logica,“ antwoordde ze onverstoobar.

Als Luidgard met souperen gedaan had, gingen ze tezamen koffiedrinken.

Leonie leefde op, haar oogen zagen vergenoegd van 218

MEISJES-STUDENTEN

groep tot groep en ze luisterde met blijde aandacht naar de woorden, die weerklonken, als wilde ze alles van dit sterke leven zien en kennen, om straks de herinnering gaaf te bergen in haar hart, als een gedachterspel voor stille uren.

Nee, ze wilde niet meer terug naar het triestig dorp in West-Vlaanderen; ze mocht dit alles meedragen naar haar kamer en het rond zich weten, als ze van haar studie in de stilte opzag.

En ze kon weer gemoedelijk lachen om Yvonne, die de studenten dood negeerde, door in comisch strakke stilzwijgendheid, haar sigaret te blijven rooken aan een tafel, tusschen een groep luidruchtige juristen.

Als ze terug met Luidgardis het smal en duister St. Jansvest uitliep, kwam Reguul rap achter hen aan.

„k Zij vroeg dees avund,” zei hij. „Mag ik mee langs uwen kot? 'k Zie ze zoo geerne, de Leye bij avund, binst de lichtekens van de Kaai d'r in staan.”

„k En ga zoo ver nie mee; ik moete subiet aan mijn werk,” zei Luidgard, als ze bij haar huis gekomen waren.

Ze bleven samen en gingen langzaam voort, den donkeren Kouter over naar de stille Leye.

En ze wist niet van waar die vreugde in haar was, zoo blank en stil, binst ze luisterde naar zijn stem, die zoo schoon van simpele dingen sprak. Dingen, die ze altijd als waardeloos was langs gegaan en die nu, omgeven door den glans van zijn levensliefde, tot weelde werden in de avondwereld.

219 Voor haar deur namen ze afscheid.

AGNI VAN DER TORRE

Haastig zocht ze haar weg in het donker naar haar kamer.

Ze sloeg het gordijn terzijde en keek door het venster de kade op. Roerloos stond ze in het schemerdonker, haar oogen in liefdevolle aandacht open naar wie daar met fier geheven hoofd alleene langs het water ging, luisterend naar zijn stap, die vast en rhythmisch klonk op 't hard bazalt. En ze toefde nog, toen hij reeds verdwenen was in de schaduw, onder den boog van de brug en daar alleen nog bleef het zachte donker van den nacht en de lichtekens, die in het water wiegden.

Tot ze zich omwendde en na de lamp aangestoken te hebben, haar collegeboeken voor den nieuwen dag bijeenzocht.

Ze bladerde er in, staande bij de kleine tafel onder het suizend gaslicht.

„'t Is zoo schoone,” had Luidgardis gezegd.

Ja, reeds langs de oppervlakte was het goed, het leven met zijn lach en licht gebaar, wijl het soms in dit blij bewegen het geluk uit de diepte naar boven droeg en den schijn van een geheim gehouden zielevreugde liet glanzen over simpele woorden.

Maar als ze zich naar haar boeken boog, was ze zich niet bewust, dat diezelfde vreugde haar opnieuw tot het werk had bereid gemaakt.

Ze las nog, als de middernachtklokken hun lied over de oude stad hadden heengezongen. En aldoor was er over haar oogen, over haar gansche wezen, een zacht lichten, dat ze als een zegenende goedheid

MEISJES-STUDENTEN

onderging en dat was lijk de afglans van een lang verwacht, stil naderend geluk.

— — — — —
De zwarte nacht had als een wonder de witte sneeuw gebracht en als Leonie in den vroeger morgen ontwaakte door de klokken van de heilige mis, stond aan de overzijde de oude kerk in ernstige schoonheid opgerezen boven het water.

De vele koepels van het koor, in breeden kring rond het binnenst altaar gegroeped, stonden gansch besneeuwd en waren als witgekapt nonnen, in devote aandacht roereloos gewend naar wat gebeuren ging bij het zachtrood licht, dat door de vensters in den vroegen schemer drong.

Leonie knielde voor het raam, haar handen op de vensterbank geopend naar den overvloed van Gods hemel.

„Gij geeft mij dezen dag, Heer,“ zei ze stil en simpel. Het waren weinig woorden, maar God hoorde er in den dank over Zijn vrijwillige gave en ook de vrees voor de verantwoordelijkheid, die deze bracht. En in de stilte, waarin ze wachtend gebogen bleef, zegende Hij haar met een vernieuwd vertrouwen.

De dag brak open boven de wereld en als de stad uit den schemer wakker werd, was ze schoon, lijk een sprookje.

De oude gesteenten, zwart en grijs, de zonderlinge huisgezichten en de breede schepen in de Leye, alles was bestuifeld en beplekt en luchtig gemutst en gemanteld door versche, wollig-dikke sneeuw.

AGNI VAN DER TORRE

De meeuwen, als uit de sneeuw geschapen, zoo blinkend wit, scheerden langs het klooster; maar boven het water rap hun vlerken vouwend, lieten ze hun lichte lijfjes luchtig wiegen op de golfjes.

Binst Leonie haar mantel aantrok, dacht ze over de dagverdeeling na. Eerst twee uur ethica, dan Romaansche letterkunde en daarna naar het seminarie. Het zou dan ondertusschen wel tijd zijn, om naar het studentenhuis te gaan.

Hoe laat zou Reguul er kunnen zijn? Ge wist nooit zeker welk uur hij kwam dineeren, want hij bleef vaak lang in het laboratorium werken en vandaag had hij ook sectie.

Ze legde nog rap wat boeken bijeen op het bureau en raapte een foto op, die door haar bedoening was gevallen. Ze knikte tegen het familiegroepje, alsof ze allen een goemorgen wenschte, maar het verlangen naar hen van den voorbijen avond was weg, nu het leven zelf haar eenzaamheid opnieuw had gevuld.

Benee vond ze een brief van thuis en hem blij wegstekend in haar tasch, stapte ze de straat op.

Op het binnenplein van de oude universiteit was het al vroeg een heen en weer loopen naar de verschillende auditoriums.

Voor het philologisch seminarie stonden studenten bijeengegroept. De nieuwe Vlaamsche petten overheerschten door aantal en felle kleur de donkere kalotten der Franskiljons en de zwart fluweelen flatten van de Liberalen.

MEISJES-STUDENTEN

Yvonne kwam rap het dikbesneeuwde plantsoen over.

„'t Is spijtig, dat ge nu eerst gekomen zijt,” zei ze. „Het vierken is sjuust gebluscht. Een Franskiljon heeft gister Gomaar zijnen klak mee naar huis gedragen en ze begonnen daar seffens om vechten, binst ze de poort doorkwamen.”

Luidgard kwam ook bij hen.

„'t En was nog geen vechten,” glimlachte ze.

„'t En is misschien geen waar, wat da 'k zegge?”

Yvonne wilde verontwaardigd worden, maar meteen ontdekte ze Reguul in zijn witte jas voor een raam van het laboratorium en ze zwaaide lustig met haar flat, toen ze zijn arm in een groet omhoog zag gaan.

Er ging een viertal medicijnen voorbij; een hield het hoofd gebogen naar een kleine camera, een ander zocht met zijn oogen de vensters van het laboratorium langs en beduidde aan de jongens, die in de lichte nissen hun microscopen stelden, dat ze benee moesten komen.

Even later kwamen Reguul en de dunne Paul Cordier het plein op.

„Ze zijn lijk mijn meeuwen van de Leye,” dacht Leonie glimlachend, toen ze hen zag opgesteld op de stoep van het seminarie, met hun witte jasslippen als vleugels gespreid in een dwaas gebaar van hun handen.

„Ze zullen later plesante docteurs zijn,” knikte Aline.

„Denkt u ne keer dien zotten Paul bij ne zieke! Als de proffen ook daarop peizen, krijgt hij seffens ne buis.”

AGNI VAN DER TORRE

„Kom d'r neffen,“ wenkte Reguul aan de meisjes.

„Rap, want ze gaan ons subiet trekken.“

Ze kwamen en stelden zich tusschen de jongens. Maar als er anderen met sneeuwkogels op de groep begonnen te schieten, vluchtten ze naar het auditorium.

— — — — —
In het seminarie, waar zon- en sneeuwlicht, dat door hoge vensters viel, een blijde klaarheid gaf, stond Luidgard voor een veeldeelige encyclopaedie en zocht aandachtig de letters op de leeren ruggen langs.

Achter haar zat Leonie, met de ellebogen op de tafel gesteund, haar kin in de schelp van haar handen.

Met strakke oogen tusschen onbewogen wimpers, zag ze neer op den brief, die op de vouwen omgekan- teld, voor haar op de tafel lag. Vol kleine letters was het witte blad; alle ruimte was benut om een moeilijk pleidooi te winnen.

Luidgard wrong een boek uit de rij en bracht het naar de tafel.

Het deed Leonie opzien en binst ze den brief open- spreidde, zei ze: „Luidgard, ge moete dit ne keer lezen. Ja, alles; 't en is geen geheim. Ge zult zien, dat de brief zijnen zegel waard was.“

Leonie gebaarde luchtig; maar een verdrongen bitter- heid beet de zinnen in korte stukken.

Luidgard boog zich neer naar het fijne schrift en ter- wijl ze aandachtig de regels langs ging, begon in haar oogen zacht en licht een verlangen te leven, als

MEISJES-STUDENTEN

zagen ze naar iets, dat schoon en goed was om te bezitten.

„Ja,” zei ze slechts, toen ze den brief neerlegde.

Zoo moet ook mijn antwoord zijn, niet uit noodzaak, maar geerne bereid, wist Leonie.

Het antwoord aan tante Levine, die haar als plaatsvervangster vroeg in het ouderlijk huis, nu zij met een vriendin haar rust zocht in een pensionaat. Aan Vader, die in zijn eenzame dagen wat vreugd van haar verwachtte en aan de broers, die bij hun komst aan het einde van de week, een gezellig thuis behoefden.

Maar ze kende ook de doode stilte van het dorp en Vaders trieste eenzelligheid en ze wist hoe rap de broers den weg naar hun gezellen zochten.

„Wat zoudt gij kiezen, Luidgard?”

„'k En hebbe geen thuis. Maar als ik zoo geheel mocht leven voor ne familie, ne huis en ne kring van menschen, die daar rond hoort . . .” Luidgard maakte een wijd armgebaar en haar donkere oogen bloeiden open, zacht als viooltjes.

„Dan zoudt ge gaan,” wist Leonie. „En gij, die van ons allen de Logica en de Ethica het schoonste vindt en het best begrijpelijk!”

„'k En wete niet, of dat zoo is,” zei Luidgard bescheiden. „Maar zekerder dan op ne examen zulde in het leven kunnen betogen, dat ge iets van die vele woorden hebt gevat. We staan te verre buiten de daagsche wereld. Sommigen lezen nauwelijks regelmatig de gazette en gij teert ne week op ne brief van

AGNI VAN DER TORRE

uw thuis. En nu is daar, in den tijd dat ge voor uzelf werkte, ne plaats tusschen de menschen bewaard. Ge moogt were keeren en de herinnering aan wat ge hier hadt, draagt ge er mee. Misschien wete ge nu nog nie hoe veel ge in dees jaren verzameld hebt. Maar ginds zulde stillekens in uw gedachten schouwen en dan eerst zien, hoe rijk ge wel zijt."

„'k En wete het nie," zei Leonie willoos. „Binst ik het eene doe, zal het andere mij beter lijken. Maar ik hebbe toch altoos gepeisd, dat dit leven hier het beste bij mij hoorde."

„Wij en kwamen hier nie om voor ne beroep te werken. D'r was iets anders dat ons drong, ne verlangen, dat we op al onze wegen zullen meedragen. Bij Yvonne zal het in ne huwelijk zwijgen en bij Aline in ne beroep misschien, als zij gelooven durven, daarin hun doel bereikt te hebben. Maar anderen zullen het verlangen meedragen, als hun vracht en hun vaandel tegelijk, tot zij in de eeuwigheid were keeren. Wellicht zal het de drang dáárheen zijn; als we daarop peizen, kan het ons niet neerdrukken.

't Is daarmee misschien, dat ik stille word, als ik voor ons Heere kniel. Ik wete wel, dat gij Protestant zijt en toch, daar en is er gene onder de studentinnen, die het beter vatten zult, dan gij."

Leonie futselde aan den brief. De bitterheid was in haar ziel gezonken en een weemoedige ernst groeide tot in haar stille oogen.

„Wat zal ik je missen, Luidgard," zei ze, alsof haar besluit reeds lang genomen was en seffens

MEISJES-STUDENTEN

het zwaartepunt naar het afscheid was verlegd. Yvonne en Aline kwamen langs en tikten tegen de ruiten.

„We gaan dineeren,” zei Luidgard. „'k Zal in den nanoen mijn aantekeningen wel maken,” en ze borg het boek weer op zijn plaats.

Ze gingen met vieren den cour over en binst Leonie de sneeuw voor haar voeten op deed stuiven, vertelde ze vlot, dat ze naar huis terugging, wat Yvonne onmogelijk van uitvoering vond, vanwege de wachtende stilte in een dorp, na stad en studentenlawijt en waarop Aline haar opstandig de verloochening van haar studie verweet.

Maar Luidgard, die alle bespiegeling liet varen, hielp praktisch: „G' en zult hier toch ook nie ringaaneen blijven. En Leonie is hier al het derde jaar.”

Ze kwamen in het studentenhuis, waar Reguul en Paul reeds aan tafel zaten.

En onder het vroolijk praten, zat Leonie stillekens op haar telloor te zien, binst ze peisde hoeveel ze straks verlaten moest, wat naast de studie, het leven hier schoon en goed had gemaakt.

Ze bedacht, hoe snel Yvonne en Aline en de anderen zich zonder haar weer één gave groep zouden voelen en hoe ook Reguul haar vergeten zou

Er was toch ook niets tusschen hen. Slechts haar eigen verlangen en haar droomen, waarvan hij niet weten kon.

En hier bleef Yvonne, met haar blijde beweeglijkheid en Aline, met haar overtuigende woorden en

AGNI VAN DER TORRE

vroolijke oogen en Luidgardis, met haar stem als muziek.

Veel, veel meer konden ze hem geven, dan zij, die lijk een stille, grijze musch, droomde van het lokkend kleed en verlangde naar het onbereikbaar land van den paradijsvogel.

— — — — —
De eerste dagen na haar thuiskomst hadden Leonies dorp met klare zon omgeven.

De huizekens, die hun leven boven het grachtje sleten en op sombere dagen stil en gesloten naar het gebeuren binnen hun muren waren gekeerd, stonden met al hun bonte kleuren wakker naar de winterzon en leken oude vrouwkens op uitgaansdag: proper en met monkelende gezichten.

Ze steunden op begroende wallekens of leefden veilig achter een kleinen hof; maar die veel durf hadden, rezen recht uit het water, van waaruit hun spiegelbeelden aandachtig tot hen opzagen, trachtend hun werkelijkheid gelijk te worden.

„'t Was toch schoone, dit alles,” peinsde Leonie en ze deed geerne een commissie in het dorp, om die oude wegelkens langs te gaan.

En als de menschen buiten de deuren traden en in woorden gul aan haar hun leven toonden, groeide er een blijte tevredenheid in haar ziel en een liefde, die haar oogen zacht en klaar deed opengaan naar alle leven en haar woorden bewoog met een schoon menschelijk begripen van leed en geluk.

Maar toen kwamen de doode uren, waarin het werk 228

MEISJES-STUDENTEN

was gedaan en over de wintervelden geen enkel gerucht van het leven reikte.

Dan klaagde Vader over zijn vroegen ouderdom en zijn vele kwalen, of hij sliep in zijn stoel, binst zij zat opgesloten in de stilte, met boeken, waarin de gedachten te groot leken voor dit kleine leven. Het deed haar wegvlugten in een droom, ver van de werkelijkheid, waar ze de trieste dingen, maar ook de kleine vreugden vergat, die in haar omgeving te vinden waren.

En als het avond was, liep ze naar buiten en zocht over de velden, de lichtboog van de verre stad tegen de donkere lucht.

Daar was de Leye, die de logge schepen en de ranke meeuwen droeg en de lichtekens van het klooster deed deinen in haar diepte. Daar zongen de klokken bij vroegmis en vesper en speelde het Belfort de tijden voorbij. Daar maakten veel colleges het gedachtenleven wijd en rijk en wist ge waar ge in vrije uren vroolijkheid kon vinden.

Daar liep wellicht nu iemand langs het water. . . . zijn eenzame stap klonk vast en rhythmisch op het bazalt en zijn oogen, die de wereld zoo lief hadden, zagen verblijd de lichtekens langs. Op vele schoone dingen zou hij peizen, maar haar zou hij zeker lang vergeten zijn

Op een avond stond ze stil op den weg, zich afvragend waarheen en hoe verre ze ging, seffens bedenkend, hoe ze ook in de stad, die nu lokte, zoovele avonden doelloos rondgedwaald had. Toen was Reguul toch

AGNI VAN DER TORRE

dichtbij en rumoerde het leven rond haar in de straten.
Waarom deed het schoone van de wereld en de liefde
van een menschenziel steeds in ontroering wachten,
als op de onthulling van nog hooger geheim?

Ze keerde op den weg weerom en binst haar oogen
stil de eerste sterren zochten, rezen in haar gedachten
Luidgards woorden: Vermits dit alles God niet is.
Och, ze wist het immers. Hoe klein was haar liefde, dat
zij dit telkens vergat en hoe groot was Gods liefde, dat
Hij haar altoos weer riep.

God, die in den grooten Kerstnacht den Hemel boven
het menschenverlangen had opengedaan; Wiens
stem riep boven de wolken en de zielen begeerig luis-
teren deed.

In het donker van den avond stond ze stil en zei zacht:
„Heer, ik wachtte op U, en ik hebbe het nie geweten.“

De schaamte stond deemoedig in haar woorden ge-
bogen; maar de vreugde om het weervinden van dees
diepen vrede in God, groeide hoog en sterk in haar
ziel en deed haar voeten in blijde bereidheid gaan
naar het huis, dat op de eenzame vlakte wachtte.

Ze vond de kamers donker en kil weerom en Vader
slapende bij den doovenden haard.

Even zochten haar oogen door het venster den verren
hemel, maar dan trok ze rap de gordijnen dicht.

Terwijl ze de tafel dekte en vroolijk de vorkets tegen
de telloors tinkelen liet, zong ze, opdat Vader gansch
wakker zou zijn, als het avondeten gereed was.

En als ze met den dienbak naar de keuken ging, zag
ze in de gang terzij, waar de foto van de oude vrien-

MEISJES-STUDENTEN

den voor het seminarie was en haar tevreden oogen groetten hen met zachte vriendelijkheid.

In den nieuwen dag sloeg de koude wind den regen op de naakte landen.

Leonie keek door het venster den hof in. Op een berkentak, dichtbij, schudde een musch zijn natte pluimkes uit en dook dan weer koud en triest ineen.

Alle dingen lagen donker en kil en het zonlicht leek gestorven, maar in haar jonge oogen was rustig en sterk het vertrouwen gebleven.

De facteur deed het tuinhekje slaan en Leonie haastte zich naar de deur.

't Was een brief van Luidgardis.

Blij hield ze hem in haar handen en ze werd zich glimlachend bewust, dat ze bij elk bericht uit de oude stad, seffens op Reguul moest peizen.

Ze las den brief bij het venster, haar hoofd gebogen boven het witte blad, zoodat haar zacht blond haar tot op haar kleine handen viel.

En onder het lezen rees de verwondering in haar ziel en deed haar opzien in een vraag, die nergens antwoord vond.

„Luidgardis?” zei ze stil en opnieuw boog ze zich naar de woorden, die vertelden, dat Luidgard naar een klooster ging.

„'k En zal d'r nie alleene mediteeren. 'k Wil er werken ook, lijk gij in uw huis en Reguul in het hospitaal.

'k En hebbe geen thuis; 'k en zij ook geen docteur, maar 'k hebbe het werken geleerd van ulder leven

AGNI VAN DER TORRE

en 'k hebbe gepeisd, hoe goê dat moet zijn, bij het lichteke van ons Heer."

Ze vroeg haar Vader nog ne keer naar de stad te mogen gaan.

Als ze zijn toestemming gekregen had, schreef ze Luidgardis van haar komst en wijl ze van het adres niet zeker was, zond ze den brief naar het studenten-huis toe.

Ze had nog geen antwoord weerom, toen ze uit het dorp vertrok.

Maar als ze ginds de statie binnenreed, stond ze toch zoekend voor het portierraam naar Luidgard uit te kijken. Doch op het perron was geen bekend gezicht, noch zelfs een flat te zien.

Er donkerde teleurstelling in haar oogen. Waren ze haar allen nu reeds vergeten?

Maar toen was daar seffens vlak bij, zijn gezicht, stralend onder het losgolvend haar en den rooden klak zwaaiend in zijn hand, Reguul, die haar halen kwam.

„Reguul!"

De verwondering spreidde haar oogen wijd open.

„Ja meiske, daar kost ge nie op peizen, da die trage Reguul naar de statie afkomen zou. Luidgardis was naar huis, als uwe brief kwam en vermits wij u geerne nog ne keer hier zagen, hielden we ons stille."

Ze liepen de statie uit.

„We gaan toch nie den heelderer avond naar de club? Waar zoudt ge nog heen willen?" vroeg hij.

„'k Gink zoo geerne nog ne keere langs m'n 232

MEISJES-STUDENTEN

Leye, daar, waar vroeger mijn kot was.”

Ze volgden eerst den drukken Steenweg en traden dan over de brug naar de stilte van het water.

„Luidgardis gink hier ook zoo geerne langs, maar Yvonneke had meer goesting naar de straten,” zei ze.

„Ja, die Luidgardis,” knikte hij. „’t Is ne goe kind, da wete ge subiet als ge haar hoort en ziet. Daar zijn menschen, neffen wie ge nie lank hoeft te leven, om ze te kennen en geerne te zien”

Ze hield haar hoofd gebogen, zoodat de schaduw de ontroering in haar oogen dekte.

Het was zoo, lijk hij het zei. Zij kenden elkaar ook maar van weinige uren en toch wist ze en wist ook hij misschien

In die vraag hief ze onbewust het hoofd op en zag seffens, binst hij in aandachtige liefde naar haar heenboog, zijn oogen, die het wonderheerlijk antwoord gaven.

„Leonie, het is zoo lank al ne droom, ne verlangen, dat nie meer stille wil zijn. Mag ik d’r nu van spreken, Leonike?”

Hij hield haar handen saam omvat en terwijl het verlangen zich uitsprak en de droom zijn vleugels openvouwde, om de blije werkelijkheid tegemoet te gaan, waren rond hen de witte lampkens, die in het water wiegden en wat meeuwen op een late vlucht en lijk een wijding over dit alles, uit de oude kerk aan de overzij, de schijning van het altaarlicht.

Als ze dien avond het studentenhuus inkwamen, hand in hand en met het geluk van hun hart stralend op

AGNI VAN DER TORRE

hun wezen, was daar Paul, die hen het eerste zag en kressend aan de vrienden kloeg: „k Zij zot, als we dees avond ons Reguul niet verloren hebben.”

„Ik zij d'r geheel,” zei Reguul onschuldig. „En ik brenge Leonie zelfs mee.”

„Is het dat we den Lohengrin moeten spelen?” vroeg Gomaar en hij liep seffens op de piano toe.

„Den Lohengrin?” Juristen sprongen verontwaardigd op en rosten Gomaar, tot hij zot, lijk een Uilenspiegel, met zijn pikkelen omhoog wegrolde.

„G' en zult nie mee ons corps verloochenen, Gomaarke,” riep Paul. „Speel zegge ik, speel; maar het moet den Blauwvoet zijn.”

Uit de eetzaal kwamen, met meerdere philologen, ook Yvonne en Aline toegelopen, die eerst verwonderd stonden, maar dan opgetogen mee het tweetal vierden.

Ze stonden in een kring geschaard en met zot gebaar, comisch en tragisch, al naar het den Uilenkinderen inviel, zongen ze het lied der Vlaamsche zonen.

En als zij omkeken, stond daar achter hen de dunne Paul en in de garderobespiegel, die hij in zijn handen hief, ving hij hun vroolijke figuren.

„Der Uilen spiegel,” zei hij met een grafstem.

Maar de twee conincskinderen uit de Vlaanders, wisten de warmte van hart, die daar was achter dat luchtig beweeg en ze voelden zich trotsch, in die weerpiegelde groep, hun beelden tezaam in het midden te zien.

Gent 1933.